

Bir Işık Olup da Düş Önüne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Şubat 2019

Tembel güneşi ısıklıyor sevinçlerim;
Böğründe yalnızlığın
Bir çift kelamı yutuyorum su niyetine.
Doyumsuz gölgelerden kaçarken
Aklım ermiyor ansızın gidenlerin terk edişine.
Mazlum bir şiir mi olup da kanmalıyım?

Kanamalı dualarımda,
Tutuklu kelimelerden alamazken başımı
Bir nida sırnaşıyor yarım ağız
Mutluluk dilendiğim bir öğle üzeri.
Baş veren umutlara ekiyorum gözyaşlarımı;
Kuruyan dudaklarına şiirler seriyorum
Yalpalayan yalnızlığın hesabını
Tutarken,
Bir mucit imge çelme t/akıyor düşlerime.

Bu ne perhiz bu nasıl bir sevda ki;
Aklıma düşen üşengeç umutları
Tırmalıyor arka ayaklarında
Göğün arşı alaya eren başıyla
Sureler dilleniyor
Bir teneşir vakti:
Ah'ların hesabını tutarken
Titrek ellerinde her seyrüseferin
Kımltı esiri bir durgunluk hasıl oluyor:
Varla yok arası bir şehrin ve şiirin müdavimiyim:
Yalpalayan her hadisede
Ben, bir hadis olmasını temenni ettiğim
Her yalvarışımda Huda'ya
Dar cepheli kâbuslar balta vuruyor satırlara:
Neyin günahı, demeye korkuyor
Sığınyorum hayallere:
Aşkın kıyama durduğu her reçine dizeyi
Aşka banıyorum;

K/atıksız sevdiğim kuşpalazı
Ömrün sonlarına eriyorum kendimce
Ve eriyor tüm benliğim.

Varlığın tufan bildiği her vazgeçışı
Sonlandırın diye Yaratın
Sahillerin bodur tenhasına
Bilmukabele diyorum bir gelincik daha
Solarken
Umutların balyasında köreliyor yetilerim.

Zamana yenik düşmedim madem ve
İrkiimedim de her acıyla
Yuhalanan hecelerini esefle sunduğu yalnızlık kadar
Sıradan olmadı benim düşlerim;
Her düşüşte sobeledim rahmeti
Göğün kıyısında bir çay demledim sakın
Ve huzurlu bir ömrü niyaz ettim çaresizce:
İşkillendiğim her gölgede
Mefhumların gazabına uğradım;
Reçetesi olmayan sevdanın elyaf sessizliğinde
Bir umudu daha doğurdu gün ışığı.

Pervazında mükellef olduğum;
Sanrıların tetiklediği
Müdavimi olmayı reddettiğim mutluluğun
Kölesi olanları seyrettim usulca
Diledim sadece bizim için;
Biz olmayı unuttuğum mazi için;
Vaktiyle sevdiğim her düş için de
Taziyelerini sundu bilinmezlik
Ve öksüz kanatlarında şiirin
Bir dua bildim her geçen saniyeyi:
Yoksunluğun kenetlendiği o sevda dehlizinde
Bir ışık olup da düş önüme diye.